

hij wou zeggen, ik weet wel beter! „„Moe!”” riep vader, „„je hebt het niet geraden, de dikzak is tien pond aangekomen; tien pond ondeugender geworden! Je moogt hem wel meer voor zijn broek geven, anders is hij over 'n poosje niet meer te hanteeren!”” „Zie je wel man, dat ik niet zoo ver misgeraden heb? Je dacht, dat ik hem overschatte en nu bleef ik er nog verre beneden. Dat hij echter ondeugend is — en moeder keek George eens schalks aan, — dat heb je zoo ver niet mis. Laat ik je eens vertellen, wat hij gisteren morgen uitgehaald heeft.

Ik heb je 't maar niet dadelijk verteld, omdat hij me beloofd heeft, dat hij 't nooit van zijn leven weer doen zou. Zooals je weet, heb ik de gewoonte hem 's morgens geheel met 'n spons en koud water te wasschen. Pas was ik er mee begonnen, of kleine zus, die beneden was, begon zoo hard te schreeuwen, dat ik heusch meende, dat haar 'n ongeluk overkwam. In dien tusschentijd is sinjeur zich zelf gaan wasschen. In plaats van de spons 'n weinig uit te knijpen, houdt hij haar zoolang onder water tot ze zoo dik en rond is, als hij zelf. Daarop is hij zich beginnen te poetsen.

Het water stroomde als 'n stortregen van zijn krullebol; doch om die natte geschiedenis nog potsierlijker te maken, is hij met die van water druipende spons kaatsballetje gaan spelen. Toen ik binnen kwam, had ik van droefheid wel kunnen gaan huilen. Zijn kleeren, 't vloerkleed, de gordijnen voor de ramen, zijn bedje, alles scheen 'n koud bad te hebben ondergaan. Alles dreef van 't water! Gelukkig dat 't schoon was en we in de hondsdagen leven, want ware 't winter geweest, ik had niet geweten, hoe alles droog te krijgen. Hij heeft ongemakkelijk voor zijn bloot zitvlak gehad en me onder tranen beloofd 't nooit weer te zullen doen.”

Vader had moeite gehad onder moeders jeremiade zijn lachen te bedwingen. Hij vond 't 'n echten jongensstreek. Toch keek hij, toen ze ophield met vertellen, George, zoo goed en kwaad als 't ging, zwart en met gefronste wenkbrauwen aan. En of deze bang was, dat vader hem ook nog eens van „dik hout zaagt men planken” zou geven, hij verschool zich achter moeder en riep op half schreienden toon: „Paatje, 'k zal 't heusch nooit weer doen!” En de jongen heeft woord gehouden.

Eene Japansche vertelling

DOOR

B. H. KORFKER.

Zeer, zeer zeer lang geleden leefden er een oud man en eene oude vrouw, die geene kinderen hadden. Om wat afleiding te hebben, kochten zij een hond, dien zij Shiro noemden. Zij hechtten aan dit beest en deden al het mogelijke om het dier genoeg te doen. Als zij hun eten op de tafel hadden gezet, bedienden

ze hun hond het eerst en het deed hun groot genoeg, uit zijne oogen de dankbaarheid te zien schitteren.

Men zegt, dat eene kat in drie dagen de weldaden vergeet, die men haar in drie jaren bewezen heeft, terwijl een hond in drie jaren niet vergeet, de weldaden, die men hem in drie dagen heeft bewezen.

Hoe het zij, Shiro bevlijtigde zich om aan *Ojü San*, zijn meester en aan *Obaa San* zijne meesteres, zijne dankbaarheid te bewijzen. Des daags vergezelde hij den man

naar den berg, waar hij hout hakte, en des nachts bewaakte hij zijn huis.

De naaste bureu van onze oudjes waren ook twee oudjes, die *Shiro* niet konden uitstaan. Kwam hij hun deur voorbij, dan gooiden zij hem met een stok of een steen, zoodat hij eens geheel kreupel thuiskwam. En daar hij de oude lieden nooit eenig kwaad gedaan had, kan men wel merken, dat het een paar onhebbelijke oude luidjes waren.

Op zekeren dag hoorde *Ojü San* den hond zeer luid blaffen achter in den tuin. „Hij blafte zeker tegen de staartsterren,” dacht de oude man, en hij ging eens zien. De hond wierp zich voor zijne voeten, was buitengewoon blijde en trok zijn meester met zijn bek aan zijn jas en leidde hem naar een hoek van den tuin. Daar stond een groote boom, aan den voet waarvan *Shiro* een gat had gegraven met zijn voorpooten.

„Wat is het toch, *Shiro*!” zei *Ojü San*, want de hond hield maar vol met blaffen en begon ook weer ijverig te graven. De oude man nam nu een houweel en begon ook te graven. Daar zag hij iets blinken, 't was een goudstuk. Dat scheen den ouden man vreemd toe, en verblijd, hervatte hij den arbeid. Daar vond hij een klomp goud, geel als het schijnsel van de avondzon.

Met haast, en geheel buiten zich zelve van vreugde, spoedde hij zich naar huis en riep zijne vrouw, daarna keerden zij met hun beiden terug en brachten al het gevonden goud in huis.

Ziedaar, nu waren zij op eenmaal rijk geworden, en nu werd *Shiro* nog milder en rijker bedeeld dan voorheen.

Korten tijd daarna kwam de buurman zeer beleefd tot *Ojü San* en zeide: Ik hoop niet, dat u het mij kwalijk zult nemen, maar ik wenschte van u een kleinen dienst. Uw hond *Shiro* zou ik gaarne eens een poosje van u willen leenen.

Daar de buurman zich steeds zoo onvriendelijk tegenover hun gedroeg, vonden de beide echtgenooten deze vraag wel wat vreemd, maar de goede lieden hadden een

medelijdend hart en de man antwoordde: Als ik u een dienst kan bewijzen, och, dan kunt ge *Shiro* wel ter leen krijgen.

De booze man en zijn vrouw namen nu elk een houweel en liepen achter in hun tuin, onder een boom, gelijk aan dien van hun buurman *Ojü San*. „Er bestaat hoege-naamd geen reden, waarom ook *ik* geen goud onder mijn boom vinden kan, gelijk *Sjü San* onder den zijnen, dacht de man bij zich zelve. Hij greep den hond en drukte zijn hoofd met kracht den grond.

Van angst begon de hond nu ook met zijne voorpooten te graven, wat den buurman bizonder vroolijk maakte; hij begon op zijn beurt met het houweel te hakken.

„De goudstukken zitten zeker diep in den grond,” bromde hij, en hij groef, groef en groef nog eens, maar hij vond niets als zwarte modder.

„Je bent een slechte leelijkheid!” zei hij tegen den hond, die geen goud kon vinden en man en vrouw begonnen het beest te slaan met hunne houweelen.

Het ongelukkige dier verdedigde zich woedend, maar het kreeg een harden slag op den kop, dat het dood neerviel. De man schopte den hond in den gegraven kuil en dekte den kuil toe met zand. Verder deed hij, alsof er niets was gebeurd.

Toen de meester den hond niet zag terugkeeren, werden zij ongerust en vroegen aan hun' buurman: „Waar is onze hond? Als ge hem nu missen kunt, zouden we hem gaarne terug hebben.”

— Zoo? Woudt ge *Shiro* terug hebben? Ik heb hem gedood. —

— Gedood? — riep *Ojü San* verschrikt.

— De vossen hebben mijn tuin verwoest, en om de vossen te verdrijven, had ik uw hond geleend, maar hij deed niets dan eten en slapen en mijn tuin liet hij ongemoeid en daarover ben ik boos geworden en heb hem gedood. —

— Ach! arm beest! — riep de man uit — als ik geweten had, wat mijn hond zou overkomen, ik had het dier gered. Wat heeft hij u gedaan! Gij hebt eene booze daad verricht. Maar wat gebeurd is,

is gebeurd, het schijnt, dat Shiro zich niet goed gedragen heeft, en hij heeft daarvan de gevolgen ondervonden. Maar, wijs mij zijn dood lichaam, ik vraag er u vriendelijk om. —

— Onmogelijk. Ik heb hem begraven onder mijn boom — antwoordde de buurman.

— Welnu, geef mij dan het hout van dezen boom, tot een gedachtenis aan mijn trouwen hond, die onder uw boom is begraven. —

— Nu, dat vind ik goed. —

Toen nam Ojü San hout van den boom, dien somberen boom; en maakte er een bakje van om er koek in te kneden, gierstekoek, waarvan Shiro zooveel hield.

Nauwelijks had de oude vrouw een handvol gerstemeel in het bakje gedaan, of het werd van zelf gevuld en 't liep over zelfs. De goede oude luidjes riepen uit: Dat is het werk van Shiro!

Nu heeft men in Japan de gewoonte om in de huizen, langs de wanden planken te bevestigen, en daarop brooden en bloemen te plaatsen, die offeranden heeten aan de zielen der afgestorven familieleden.

De eerste koeken, die uit den overloopen bak gekneet werden, werden dadelijk op die planken gelegd en de echtgenooten schouwden ze met welgevallen aan.

De booze buurman vernam ook van deze zaak en hij begaf zich naar Ojü San om hem mede te deelen, dat hij ook koeken ter eere van Shiro bakken wilde, maar dan moest hij ook gebruik maken van het bakje. Hoewel ze er weinig zin in hadden, leenden de oudjes toch maar het bakje.

Ook nu wachtte de buurman om het bakje terug te brengen, en daarom ging Ojü San heen, om het terug te halen. De man zat vóór de kachel, die vol hout was, zich te warmen.

— Gij komt om uw bakje terug te halen? Ik heb 't in stukken geslagen en in de kachel geworpen, het ligt nu te branden. Ik had het van u geleend om er koeken in te kneden en aan Shiro ten offer te brengen, maar van in plaats dat er koeken

van kwamen, werd al het deeg veranderd in zwarte modder, en daarom heb ik het bakje maar stuk geslagen en in het vuur geworpen. —

Dat was het antwoord van den boozen man.

Maar ook dezen keer schikte Ojü San zich met kalmte in zijn lot, en omdat het bakje gemaakt was geweest van den in zijn oog heiligen boom, die het graf van Shiro overschaduwde, vroeg hij, of hij dan de asch van het hout mocht medenemen.

— Och, — zei de buurman, — zijt ge daar zoo op gesteld, welnu, neem zooveel asch als gij wilt. —

Toen haalde Ojü San een mand en vulde dien geheel met asch. En wat deed hij daarmee? Hij strooide die over zijn tuin. Maar nu geschiedde er iets heel bizonders. Een pruimeboom en een pereboom, zoo goed als verdord, ontloken en stonden op eenmaal in vollen bloei, zoo schoon, als niemand ooit gezien had.

— Dat is merkwaardig! — riep de oude, en hij strooide al de asch uit.

Korten tijd daarna kwam een onbekend ruiters bij Ojü San en zei: Ik ben Nuikashi, rentmeester van een groote rijke daímio (edelman). De kerseboom van mijn heer is verdord en dat spijjt ons allen zeer. Nu hebben wij vernomen, dat gij eene wonderbare asch bezit, die de boomen kan doen herleven en bloeien. Als dit waar is, doe u ons dan het genoeg en vervoeg u zoo spoedig mogelijk aan het paleis van mijn heer.

Ojü San bedankte voor de hooge onderscheiding, die hem te beurt viel, beloofde aan het verzoek te voldoen en boog zeer hoffelijk voor den hoogen bezoeker. De hooge bezoeker boog evenwel nog dieper voor den eenvoudigen man.

Aanstands nam Ojü San zijn korf, vulde dien met de fijnste asch en bestrooide er den dorren boom mede. Oogenblikkelijk stond de boom in vollen bloei te prijken 't Leek eene uitbarsting, zoo plotseling gebeurde het, en de boom zag er prachtig uit. Voor een Japannees een genot van hoog

gewicht, daar men de vruchtboomen in de tuinen plant voor sierraad.

De daïmio was verrukt, hij noodigde den ouden man ten paleize en zette hem een keurigen maaltijd voor. Men gaf hem prachtige kleederen en schitterende geschenken en men gaf hem het recht zich voortaan te noemen: De man, die kerseboomen kan doen bloeien.

De booze buurman dacht: wat? kan hij met die asch doode boomen doen bloeien? Ik zal hem om wat asch vragen. Zoo deed hij, maar er was niets meer. Toen nam hij gewone asch uit de kachel, deed dit in een korf en riep langs de straat: „Ik ben de grijsaard, die verdorde vruchtboomen kan doen bloeien. Wie heeft boomen, die hij wil doen bloeien?”

De dienaars van den daïmio vroegen den man om binnen te komen, maar de groote heer, hem aanziende, merkte op: Dat is niet dezelfde man, 't is misschien zijn leerling.

Toen boog de man zich en zeide: Ik vraag nederig vergiffenis, de man, die vóór

mij gekomen is heeft slechts mijn handelwijze nagevolgd.

— In dit geval, — zeide de edelman, — moet gij al iets zeer merkwaardigs kunnen doen.

Zij kwamen bij een verdorden boom en de booze man strooide fijne asch er op. Maar de boom veranderde niet. Nog een handvol, maar ook dit hielp niet, daarna strooide hij den geheelen mandvol uit. De wind joeg de asch den edelman en zijne dienaren in het gezicht, zoodat ze allen zeer boos werden op den man. „Gij hebt den goeden ouden man willen nadoen,” zeide de rijke heer, en, op zijn bevel werd hij gebonden en in de gevangenis geworpen.

Ojü San daarentegen en zijne vrouw waren rijk en leefden tevreden.

Dit verhaal is merkwaardig, omdat het uit zulk een ver land komt. Wat het zeggen wil, is gemakkelijk te gissen.

Salomo zegt in het boek der spreuken: *Schatten der goddeloosheid doen geen nut; maar de gerechtigheid redt van den dood.*

Zóó is het.

DE WEG NAAR DEN TROON

(Uit het Engelsch.)

DOOR J. F. BUISMAN.

(Vervolg van bladz. 191.)

Op dit oogenblik deed zich een dof gekerm hooren. Het scheen niet ver van de plaats te komen, waar zij stonden. „Hoor!” fluisterde Katharina, terwijl ze haar adem inhield om beter te kunnen opvangen 't geluid, waarvan ze vermoedde, dat het zich spoedig herhalen zou. Daar liet het gekreun zich inderdaad opnieuw hooren en op hetzelfde oogenblik sprong Katharina, vlug als een ree, in de

richting vanwaar de kreet vernomen was. Voor de anderen recht begrepen, wat er gebeurd was, lag 't meisje reeds geknield aan de zijde van een oud man, die tusschen de anderen uitgestrekt op den grond lag.

„Frederika, het licht, gauw hier! Hij is 't. Gauw! Gauw!” — „Och, mijn vader, mijn weldoener, spreek toch eens tot me. Ik ben het, uw kind, uw Katharina. Hoort ge me niet? Kent ge de stem niet van uw kleine Katharina?”

Frederika liet het licht vallen op 't geelaat van den ouden man, terwijl Katharina, met een handigheid en een oplettendheid,